

Искрено благодаря за възможността да участвам в прекрасния проект „Един от нас споделя“ и за толкова искрените въпроси, които ни отвеждат към нашата лична рефлексия и по-дълбоко търсене на отговори за света като цяло.

Харесвам изкуството и креативността във всичките им проявления. Вярвам, че малко артистичен поглед, добавен в ежедневието, може да направи живота ни една идея по-хубав. Изследвам старателно културите на различни народи и особено тези на Изтока.

Казвам се Стоянила Стоянова. Основно се занимавам с музика. Тя е съпътствала живота ми досега, първо с пиано в Музикалното училище и след това в по-следващите ѝ проявления. Завърших тонрежисура и след специализация в Австрия реших да се върна и да живея в България, тъй като вярвам, че и тук има какво да откриваме и създаваме. Работя в БНР като звукорежисьор.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Смятам, че човек трябва да търси стойност и искра във всеки един ден. Трудно е да се отделят най-хубавите, но нека изброя няколко, които ще са завинаги в сърцето ми.

* Моментите на сцената, към които ме отведе именно пианото, за мен носят едно особено съгъстено и концентрирано време, което остава незабравимо.

* Избрани моменти от пътувания и съпоставянето на своето светоусещане с другото, новото...

* Но може би и всеки момент, носещ в себе си споделеност и обич има с какво да бъде запомнен.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Загуба на близки хора. Липсата не се попълва...

В какво вярваш?

Вярвам в Бог. Вярвам, че всеки от нас има някаква съдба, неща, които са предопределени и други, които зависят в определени граници и от нашия избор. Може би, както много учения казват, смисълът да бъдем на тази Земя е именно в еволюцията и усъвършенстването ни.

Вярваш ли в хората?

Да. Разбира се, и към доверието се отнасям с една доза критичност. Няма как, светът е такъв. Но ценя искреността. А тя има много проявления, не само чрез думи. Обичам да общувам с хора с различни професии, всичко се отразява на мисленето ни и това обогатява.

А вярваш ли в себе си?

Да. Наред с това мисля, че вярата в себе си също може да е комплексно нещо. Някои я носят по рождение повече. Други чрез възпитание и среда я придобиват. Тук също могат да се намесят термини като ниво на самокритичност, или пък понятия от другата крайност – като успех на всяка цена. За мен вярата в себе си е умението да бъдем честни спрямо своята истина, и заедно с това все пак и отворени, и отговорни към чувствата и истината на другите. Комплексен процес е.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Надявам се най-напред на здраве за мен и близките ми хора. Мечтая за повече пътувания и кросоувър-проекти, които за мен носят доста вдъхновение. Надявам се да имам възможността да осъществя една дългосрочна идея за популяризиране и в дигитален вариант на повече стихове на български и чужди автори. Тъй като поезията е сгъстена философия и крие много истини за живота ни.

* Като внучка на поетесата Надя Кехлибарева, мечтая, но имам и дълг – да популяризирам повече от нейното творчество. Давам два линка, в тази насока:

<https://bnr.bg/post/101048589>

<https://www.youtube.com/watch?v=LjhNkvgMgcY>

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Считам, че човек трябва да съумява да е доста концентриран. И това разпределение на енергията е ежедневно постижение, макар и не най-лесното. Но е и определящо за живота. Все пак за най-неотложните неща – фокусът би определил дали стига времето. Обичам да спазвам графици... Бих искала да имам повече време например за йога.

Съжаляваш ли за нещо в миналото?

Опитвам се да не съжалявам твърде. Но съм представител на зодия Скорпион и ми се е случвало... След като го надмогна, го приемам като част от пътя си, особено, ако съм дала всичко от себе си.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Когато душата е готова за прошката, да. Това може да е труден и доста дълъг процес, но носи едно олекотение.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

В настоящето...Но всяко едно от тях носи някаква различна енергия. Понякога миналото може да е основа и вид продължение, и вдъхновение. В много сфери. А в изкуството – и повод за нещо добро и ценно. Като плод за креативност например. Все пак – в личен план – вярвам, че днешните действия и усилия са най-важни. За бъдещето мога само да храня надежди, но и заради това – важен е днешният ден...

Харесваш ли нашето време?

Често си мисля за нашето историческо време. Попаднали сме в интересна смесица от възможности, които нашите предци не са имали. В технически план, но чрез това и в духовен. В същото време бих казала, че изразните средства днес естествено са различни. Но човекът, като същество с амбиции, болки, любови и радости, немалко въпроси и свои терзания, е все същият, променя се смело „декорът на епохите“. Харесвам нашето време. Динамиката.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Досега най-много съм пътувала в Германия и Австрия. Впечатление прави култът на немскоговорящия свят към традициите и усетът им за тях. В най - добрия, неизносен смисъл. Обгрижват ги с нови и нови изследвания, и с внимание. Със сигурност всяка нация има

какво да изтъкне от своите достижения. Мечтая си в България да бъде така в още по-изразена степен, отколкото сега, и се радвам всеки път, когато откривам новопоявили се приветливости, плод на човешко желание, има ги все повече, което е прекрасно!... Пътувах из Германия във връзка със записи на глас и орган с дуото – Албена Кехлибарева и Дирк Елземан в исторически катедрали. И първите ми записи бяха също в тези пространства. Слушайки тези исторически инструменти – човек сякаш притихва за малко и е преживяване, подобно на медитация. Радвам се, че бях свидетел на това как някъде в света тази музика толкова се цени, как има кой да я учи и слуша.

Иначе другата ми огромна мечта е да се докосна до Азия и особено до Индия. Странно е как обичта към Германия и Индия при мен се съчетават. Именно с контрастите си, с колорита, Индия ме привлича неопишимо от дете. Както и с това, че е земя на Мистиката, която е закодирана в безбройните възможности на проявление и случване.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Това определено е един от най-трудните въпроси. Именно защото Животът е толкова всеобхватен... Взаимосвързаност, усъвършенстване, искра.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Природата е невероятен учител. Вярвам в понятието *емоционална памет*. Използвам го предимно за добрите моменти и те сякаш са запечатани в душата ми, и то с контекста си. Обичам слънчевата енергия безкрайно. Затова в сърцето си имам запазени, и споделени с любими хора, пейзажи в планина или на море, обляни от много

слънце. Залезите, със своята потайност и поетика. Колко много ни е дадено, на нашия човешки род...

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Наистина има много детайли, които ни носят това чувство. Най-добре се чувствам там, където съм обичана и обичам, принадлежа и също така имам стремежи. Често си спомням и казаното от писателя Илия Троянов, че „всеки би могъл да стане един от другите“. Поне що се отнася до обмен на култура и възприемане на нови аспекти. Но въпреки това, неминуемо за мен – сърцето ни определя къде е котвата ни. Поне на този етап, за мен, сега – това е тук, в България.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата, любовта, подкрепата бих казала... И мисълта, че не сме съвсем единствени с непреодолимите си проблеми. И може би това да повярваме във вътрешната светлина и да знаем, че всеки има от нея...

Кои хора са ти оказвали най - голяма подкрепа и влияние?

На първо място, са моите родители.

Има доста хора на които дължа страшно много! И се радвам, че продължавам да срещам толкова ценни и светли личности.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Е, човек винаги има какво да желае в тази насока ☺

Намерила ли си призванието си?

Мисля, че да.

И въпреки това, мисля че е важно да не спираме търсенето на нови и нови пространства на експериментиране.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Човек, когато е свързан, няма как да бъде по друг начин.

Силно искам да вярвам, че може би има някакъв вид продължение на една, макар и частица, енергия към Космоса, или може би дори, кой знае, прераждане и след това... Дори когато се вгледаме в снимки на Космоса – нима всичко е случайност... Едва ли. Може би има причинност. И може би частица от Душата някак продължава по нов път. Но всичко е много болезнено тук към тази тема. Ние разполагаме само със земните си възприятия и възможности. И може би именно любовта и хуманността остават над всичко в нашето сегашно измерение.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Искрата, любовта, споделеността, радостта и смехът на обичан човек или дете, слънцето, дорбината, ако е искрена. Природата също дава много, както и осъществяването на идея, изграждана дълго време.

Какво е за теб самотата?

Самотата е чувството да си неразбран. Когато интересите на хората са съвсем други.

Какво ти дава представа за вечност?

Това е представа над представите. Може би видимо с хоризонтът го асоциирам, към най-далечната планинска точка, до която достига

погледът. Но също изкуството, то търси досег с тази категория. И представата за Бог...

Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Гледам да не забравям никое добро! И искам да го върна...

Какви чувства изпитваш най-често?

Опитвам се да търся баланс в живота. Да не забравяме и цялата картина, не само моментното. Старая се да търся светлината.

Ако можеше да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?

Моят татко, който ни напусна преди година, но в спомените ми е жив и наученото от него е все така ярко.

За съжаление много хора. С които ме свързва огромна обич.

Споменът за Искреността остава винаги с нас, по неведом начин, и след преминаването... от другата страна. Искам да вярвам, че всички те са част от мен в особени минути...

Имаш ли вътрешен мир?

Стремя се да имам. Търся по-балансиран начин на живот, дори малко аюрведа.

Какво е щастието за теб? Опиши един свършен ден...

Харесвам разнообразието, различните „парченца” и възможности, умерения адреналин, редуващ се със сянката на замислянето.

Представата ми за щастието е: дете с кутия тебешери да рисува света с нетърпение. А също така и стремежът към позитивен

творчески импулс. Или по-пастелно – стихове, в дъждовно време, с любим човек. Още толкова много синоними може да има радостта... Вярвам, че във всеки един ден сами трябва да създаваме предпоставки за щастието. Разбира се, то не е постоянно, а повече се изразява като миг – награда...

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

По подобие на една мисъл на големия Алберт Швайцер, винаги съм усещала, че едно от важните неща в живота е да можем да направим нещо, макар и дребно, или не толкова, за някого друг, благотворително, или да дадем нещо от сърце на друг, ей така... :)

Какво може да те разплаче?

Голяма несправедливост. Но плачът носи и енергия за някаква промяна...

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Малки неща. Спонтанността и радостта в очите на друг. Детайл, избран с любов...

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Оценявам всичко дотук. И се надявам да надграждам с каквото мога. Човек трябва да се опита да търси по-добрата версия на всичко постигнато, за да може да го задържи и развие. И в отношенията си, и в живота.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

За хората, с които Животът ме е срещнал. Трябва да анализираме уроците си, но и да ценим красотата на всеки миг и всяко случване.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искала да споделиш с другите – напиши го също...

БЛАГОДАРЯ ТИ! Желая много успех на прекрасния проект! И благодаря за възможността да бъда част от него!

*

Интервюто е осъществено за проекта на Кристина Митева – „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“: http://www.oneofusshares.com/2021/06/blog-post_14.html

Актуализирано е от Стоянила, специално за публикацията в „Есториум“ – ноември 2023 г.